

Ilargia pintatu zutenekoa

Garai batean eguzkia egunero-egunero ateratzen zen bere gordelekutik eta lur osoa argitzen zuen. Jende guztiak pozik hartzen zuen haren argia; lana egiten zuten, jolasean edota maitasunean ibiltzen ziren, egunak irauten zuen ordu haietan. Baina eguzkia ezkutatzearekin batera, ilunbeltza zabaltzen zen bazter guztietan eta jendea bere etxean sartzen zen espantuz betea.

Izan ere, gaua egiten zenean gaizkile koadrila bat ateratzen zen bere zulo ilunetik eta sekulako gaiztakeriak egiten zituzten, hemen eta han. Eguna joan eta eguna etorri, denak gogaitzen hasi ziren gaizkile horien gaiztakeriekin; gero eta gehiago, gero eta gehiago... eta haien haserreak gainezka egin zuenean, denak ilaran jarri eta alkatearengana joan ziren garrasi batean.

–Alkate! Guk egunez egiten dugun guztia gauez gaizkile horiek suntsitu egiten digute. Zer edo zer pentsatu eta egin behar duzu!
–Arrazoi duzue, ni ere oso haserre nago, pentsatuko dugu gaizkile horiek nola gelditu!

Horrela, alkateak pentsatu eta pentsatu pasa zuen egun bat, gero beste bat eta hirugarrenaren bukaeran... salto batean joan zen errementariarengana. Hari eskatu zion zilarrezko bola handi bat egin zezan eta hiru egunen buruan, soroaren ertzera eraman behar zuela.

Errementariak zilar puska bat eta mailua hartu zituen eta, tirikitrauki-trauki, tirikirauki-trauki, hiru egun oso eta haien gauak eman zituen, zilarrari forma ematen. Haien pasa zirenean, bola handi hura eskuetan hartuta, soro handiaren ertzera joan zen alkatearengana. Han zegoen alkatea eta lurralde hartako jende guztia errementariaren zain.

Harriturik geratu ziren denak bola eder hura ikustean. Baina harrigarriago izan zen ikustea alkateak kandela bat pizten zuela, hura bolaren barnean sartzen zuela eta, ondoren, indar handiz zerura bidali zuela. Zilarrezko bolak berehala hartu zuen eguzkiaren bidea eta, handik aurrera, eguzkia sartzen zenarekin batera, ateratzen zen bere argi gozoa munduan zehar barreiatzeko.

Bizimodu berri bat suertatu zen handik aurrera; jendeak egunez lana egiten zuen, ikasi eta jolastu. Gaua iristean, ilargiaren argi epelean kantari, ipuinak kontatzen eta maitasunean ematen zituzten orduak. Baina denak ez zeuden pozik. Gaizkileak marmarrean hasi ziren, beren gaiztakeriak ezin zituztelako egin, ilargiaren argipean. Halako batean, gaizkilearen buruak esan zuen arte:

–Badakit zer egingo dugun! Eskailera luze bat hartu eta ilargi ziztrin hori beltzez margotuko dugu!
Pentsatu bezala egin zuten; eskailera luze-luze bat hartu eta soroaren ertzera joan

ziren denak ilaran. Hor abiatu zen burua, eskaileretan gora eta gora, joan eta joan, eskaileraren ertzera iritsi zen arte. Balde batean pintura beltza zeraman eta isipu handi-handi bat, haiekin ilargiaren azala beltzez pintatzeko asmoz.

Eskaileraren ertzera iritsi zenean, gaizkileak gorputza luze-luze jarri zuen, ilargia harrapatu nahian. Azkenean, salto bat eman behar izan zuen ilargiaren gainera ailegatzeko. Baina haren saltoaren ondorioz, eskailera eta azpian zeuden beste gaizkile guztiak hankaz gora erori ziren eta gaizkileen buruzagia hor gelditu zen, bakar-bakarrik, pintura baldea eta isipua eskuetan zituela.

Zer egin ez zekiela, gizatxar hura hasi zen ilargiaren aurpegia margotzen, eta pinta eta pinta, dena belztu zuen eta lurra iluntasunez bete zen. Geroxeago gaizkilea ilargiaren atzeko aldera pasa zen eta gelditzen ziren pintura apurrak barreiatu zituen, hemen eta hor, ilargiaren aurpegian.

Munduan, gizonak eta emakumeak egunez bakarrik ateratzen ziren etxetik, lehen egiten zuten bezalaxe eta gaua etortzean, berriro ere, ezkututzen hasi ziren, beldurrez. Baina ilargia oso triste jarri zen ezin zuelako jendea ikusi eta haiek ikusteko ahaleginak egiten hasi zen. Indar ikaragarria eginez, jiratzen hasi zen, eta gau batean puska txiki bat, hurrengoan beste bat... hamalau egun behar izan zituen bere aurpegi osoa erakutsi zuen arte!

Bueltaka eta bueltaka ibiltze kontu hori gustatu egin zitzaion ilargiari eta orduz gero ez da gelditu bere ibilbidean, eta 28 egunetan behin erakusten digu bere aurpegi osoa. Hortik aurrera txikiago bihurtuko da eta berriz ere handituko da hurrengo egunetan.

Eta gaizkileen burua? Han omen dabil oraindik buelta eta buelta ilargian, bateren batek ikusten omen du ilargiaren azalean, ea norbaitek eskailera luze bat inguratuko ote dion lurrera, berriz ere, jaisteko.

Ilargi amandrea zeruan zer berri? Zeruan berri onak orain eta beti.

Itziar Zubizarreta

